

קרית שמונה, 1977

מה זה? שואל בני,

ומראה על הצלקת הגדולה בירכי השמאלית.
זה עשה לי ילד בשם מנחם על מדרגות בית הספר מצודות
בקרית שמונה, מול החרמון הלכן, בחרף 1977.
לקח שבר בקבוק וקרע את המכנסים וחרט בתוך בשרי.

מאיזה עדה אתה, רומני? שאלו פשהגעת,

(אשכנזי מסוג אחר לא ראו שם),

לא דעתי בדיוק להשיב.

רק חפצתי, ביצר קיום של בן תשע, להתחבב עליהם.

שלוש שנים גרנו בדירת שפון,
שנים וחצי חדרים, בלי אמבטיה,
שלושה ילדים, קטיושות בלילות,
דלות מרצון, רק שלא ננקר עינים,
ובכל זאת אמרו הילדים, זה מתנשא, הבן של יוסי,
חושב את עצמו יותר מאתנו.

בחרשת הארנים במורד ההר
תקע לי הילד מיכאל אגרוף באף.
הוא היה יפה וזריז ובהיר עינים,
אחר כך צחק וקרא בקול, אשכנזי פחדן.
שביל של דם צירתי בדרך הביתה.
לפני שנכנסתי בדלת נגבתי את עיני, אסור לבנות,
שלא יראו אבי ואמי ויתעצבו על לבם.

בשנה האחרונה הטילו חרם,
הוא מתנשא, הסבירו למורה ריקי בבית הספר מצודות.
אות קלון טבעו בנשמתי, באפי השבור ובירכי הדקורה.
ראיתי אותם משתעשעים ליד מדרגות המרפז המסתרי,
משחקים כדורגל במדשאה שליד המתנ"ס,
השתוקקתי אליהם, אף הם דחו אותי כתייה חולה.
מאז דבק בי הפחד מבני אדם.

את כל שנאת הוריהם נקמו בי,
במפא"י ובִּרְסוּס וּבְקִבוּצִים
בְּשָׂרֵי שְׁלֵמִתִּי אֶת חֲרוֹן עוֹלֵי עָרֵב,
בשנת 1977, בקרית שמונה.

אני אוהב לשמע עיראקים זקנים מנגנים בעוד
והערבית שגורה על לשוני
מראי כהה ושצרותי שחרות
אנא, קחו אותי,
גם אני רוצה להיות מזרחי פואטי,
הניחו עלי ידיתכם,
שירו לי,
רפאו את הפצע.

הארץ, 5.11.2014